821.111(73)
Г47

С1212688

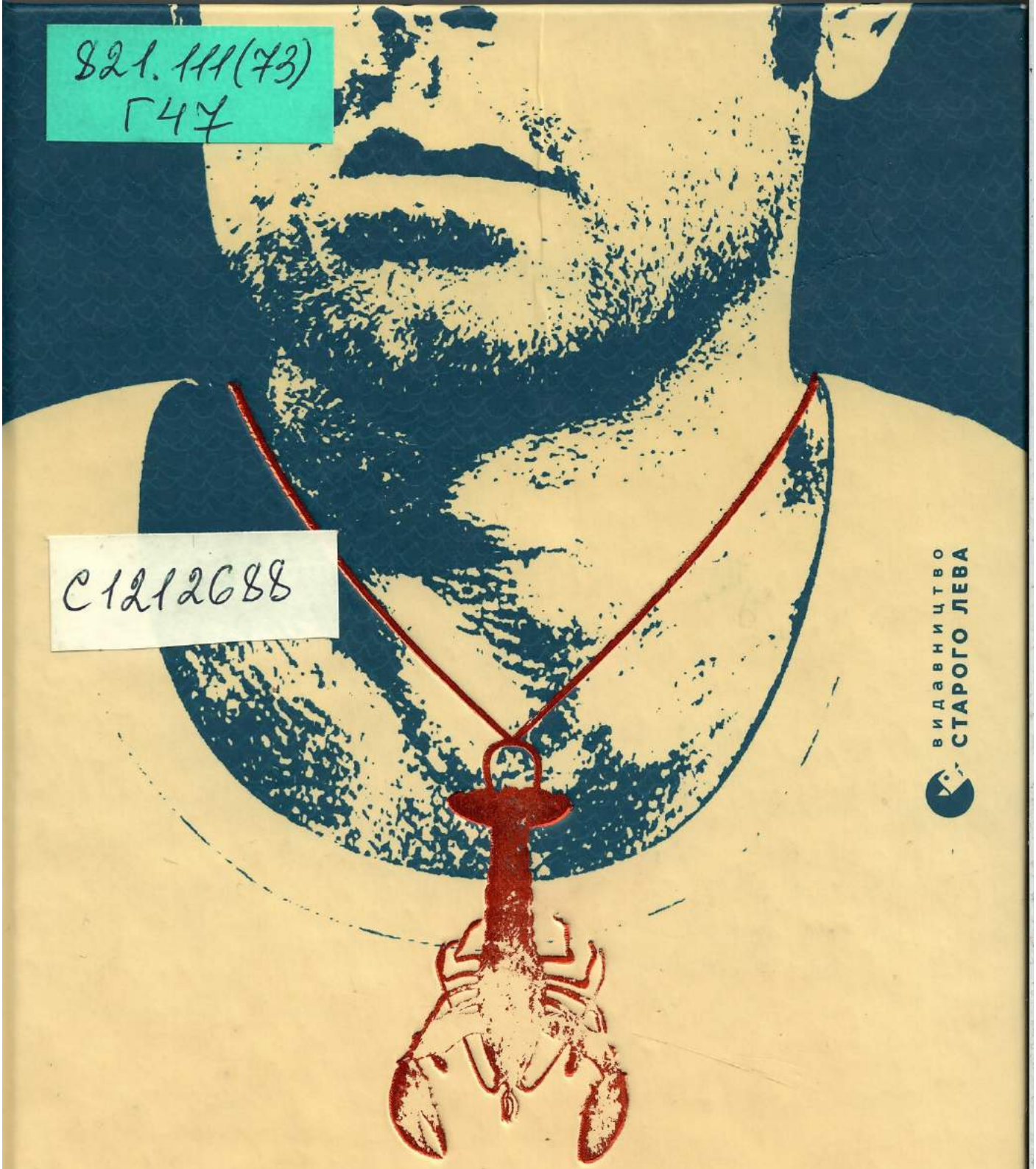

ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА

елізабет ґілберт

СУВОРІ ЧОЛОВІКИ

Вони вийшли з пікапа, але Мері рушила не до парадних дверей.

Вона побігла під дощем навколо будинку. Стен Томас поквапився слідом за нею. Вона пробігла повз гранітний фасад, попід широким карнизом і пірнула у звичайні дерев'яні двері, притримавши їх перед Стеном. Вони опинилися в задньому коридорі. Мері взяла в нього плаща й повісила на гачок.

— Ходімо на кухню, — сказала вона й відчинила ще одні двері. За ними були залізні гвинтові сходи, які спускалися до величезної старомодної кухні в підвалі. Біля масивного каміна висіли на залізних гаках каструлі й бритванки, які мали такий вигляд, ніби в них досі пекли хліб. Уздовж однієї стіни вишикувалися мийниці, уздовж другої — плити й духовки. Зі стелі звисали пучки трав, а на підлозі лежала стара, але чиста плитка. За широким сосновим столом посеред кухні сиділа худенька жінка середнього віку, з коротким рудим волоссям і жвавим лицем. Вона спритно лускала квасолю у срібну миску.

— Привіт, Едіт, — привіталась Мері.

Жінка кивнула і сказала:

— Вона чекає на тебе.

— Я не сумнівалась.

— Кличе і кличе за тобою.

— Відколи?

— Та ще від обіду.

— Але ж я мусила позаносити назад ті всі крісла й столи, — сказала Мері.

Вона метнулась до мийниці, сяк-так помила руки й витерла їх об штани.

— Вона не знає, що ти вже прийшла, — сказала жінка на ім'я Едіт. — Можеш ще собі сісти й випити кави.

— Та мушу спочатку спитати, що вона хоче.

— А твій друг?

— Стен! — крутнулась Мері. Вона вже й забула про нього. — Вибач, але я не зможу посидіти тут з тобою і зігрітися.

— Випий кави і посидь, Мері, — мовила Едіт наказовим тоном, лускаючи квасолю. — Вона не знає, що ти вже прийшла.

— Так, Мері, випий кави і посидь, — сказав Стен Томас, і Едіт — лускальниця квасолі — скоса на нього глянула. Не так глянула, як зиркнула, але за ту секунду встигла багато чого зрозуміти.

— Чому б і вам не присісти, сер? — запитала Едіт.

— Дякую, мем, зараз присяду.

Він сів.

— Мері, зроби своєму гостеві каву.

Мері скривилась.

— Не можу, — відповіла вона. — Мушу вияснити, що там міс Вера хоче.

— Вона не вмре, якщо ти посидиш тут п'ять хвилин і обсохнеш, — зауважила Едіт.

— Ні, не можу! — заперечила Мері. Вона прошмигнула повз Стена Томаса й Едіт і вибігла з кухні. Вони почули її швидкі кроки на сходах, потім її «Вибачте!», а тоді настала тиша.

— Доведеться самому зробити собі каву, — сказав Стен Томас.

— Я зроблю. Це моя кухня.

Едіт відклала квасолю й налила Стенові кави. Не питаючи його, плеснула до чашки вершків. Цукру не всипала, але Стен і так пив несолодку. Собі теж зробила таку саму.

— Ви з нею зустрічаєтесь? — запитала вона, знову сівши за стіл; дивилася на нього з підозрою, яку навіть не намагалася приховати.

— Ми тільки познайомились.

— Вона вам подобається?

Стен Томас нічого не відповів, тільки підняв брови в іронічному подиві.

— Я не знаю, що вам порадити, — сказала Едіт.

— Ви не мусите нічого радити.

— Хтось мусить.

— Хто, наприклад?

— Ви знаєте, що вона заміжня, містере...?

— Томас. Стен Томас.

— Вона вже заміжня, містере Томас.

— Та ну. Вона не носить обручки. І нічого мені про це не казала.

— Вона заміжня за тією старою відьмою там нагорі.

Едіт тицьнула у стелю худим пожовтілим пальцем.

— Бачили, як вона побігла до неї? Навіть не треба було кликати.

— Можна вас дещо запитати? — сказав Стен. — Хто вона в біса така?

— Не люблю, коли лаються, — зауважила Едіт, хоча нелюбові в її інтонації не відчувалось. Вона зітхнула. — Взагалі-то, Мері — племінниця міс Вери. Але насправді вона її рабиня. Це така родинна традиція. Її мати, Джейн, мала таку саму долю. Бідолашна мусила втопитись, щоб нарешті

втекти з того рабства. Це матір Мері знесла з каменя хвиля у двадцять сьомому. Її тіла так і не знайшли. Ви чули про той випадок?

— Чув.

— О Боже, я розказувала цю історію мільйон разів. Лікар Елліс удочерив Джейн як подружку для своєї донечки — яка тепер ото репетує нагорі й не дає всім жити. Пізніше Джейн народила Мері. Завагітніла від якогось італійця, який працював у кар'єрі. То був цілий скандал.

— Я щось про це чув.

— Ну, вони намагалися то все замовчати, але ж люди люблять скандали.

— Місцеві точно.

— Ну от, Джейн втопилася, а міс Вера забрала її дитину й виростила з неї свою помічницю — замість мами. От Мері нею і є. Але особисто я не можу повірити, що ті, хто дивиться за дітьми, таке дозволили.

— Кого ви маєте на увазі?

— Не знаю. Просто я не вірю, що в наш час виховувати дітей для рабства — законно.

— Для рабства? То ви вже перебільшуєте.

— Ні, містере Томас, — я знаю, що кажу. Ми всі живемо в цьому будинку й бачили, до чого воно йшло, і думали, чому ніхто не втрутився.

— А чому ви самі не втрутились?

— Я кухарка, містере Томас, а не поліціянтка. А ви чим займаєтесь? Хоча ні, я й так знаю. Раз ви тут живете, то ясно, що ви рибалка.

— Так.

— Добре заробляєте?

— Вистачає.

— На що вистачає?

— На життя на острові.

— Небезпечна ваша робота?

— Не так щоб дуже.

— Хочете випити?

— Я не проти.

Кухарка Едіт підійшла до шафи, понишпорила серед пляшок і принесла срібну флягу. Взяла два чисті горнятка й налила в них рідину бурштинового кольору. Одне горня простягнула Стенові.

— Ви ж не пияк, правда? — запитала вона.

— А ви?

— Дуже смішно, з моєю роботою. Дуже смішно, — Едіт примружено глянула на Стена Томаса. — І ви не були одружені ні з ким із цих країв?

— Ні з яких країв, — засміявся Стен.

— Ви, я бачу, веселий чоловік. Зі всього смієтесь. То як давно ви вже зустрічаєтеся з Мері?

— Ніхто ні з ким поки не зустрічається, мем.

— То як давно вона вже вам подобається?

— Ми тільки цього тижня познайомилися. По-моєму, тут серйозніше діло, ніж я думав. Вона хороша дівчина, як на мене.

— Мері справді хороша дівчина. Але хіба на вашому острові бракує хороших дівчат?

— Ну, ви вже так не кажіть.

— Просто мене дивує, що ви досі не одружені. Скільки вам років?

— За двадцять. Під тридцять.

Стену Томасу було двадцять п'ять.

— Гарний, веселий чоловік, який добре заробляє. Не пиячить. І досі не одружений? Мені здається, тут всі рано женяться, особливо рибалки.

— Може, я нікому тут не подобаюсь.

— А ви жартівник. Певно, ви хочете чогось більшого.

— Послухайте, я просто повозив Мері туди-сюди у справах.

— Ви хочете знову з нею побачитись? Ви ж цього хотіли?

— Ну, я думав про це.

— Ви знаєте, що їй скоро тридцять?

— По-моєму, вона шикарно виглядає.

— Крім того, вона з родини Еллісів — по закону, — але грошей ніяких не має. Тому ні на що не сподівайтеся. Вони вдягають її і годують, але ніколи і цента їй не дають.

— Я не розумію, на що я, по-вашому, мав би сподіватись.

— Я теж пробую це зрозуміти.

— Бачу, що пробуєте.

— Вона не має матері, містере Томас. Її поважають в цьому домі, бо вона потрібна міс Вері, але ніхто тут про неї не дбає. Мері — молода жінка без матері, яка б за нею наглядала, тому я й хочу зрозуміти ваші наміри.

— Ну, ви не говорите як мати. З усією повагою, мем, ви говорите як батько.

Едіт це сподобалось.

— Батька вона теж не має.

— Не пощастило.

— А як ви плануєте з нею бачитися, містере Томас?

— Думаю деколи заїжджати за нею і разом кататися островом.

Від авторки бестселерів «Місто дівчат», « Їсти, молитися, кохати»

«Суворі чоловіки» — дебютний роман всесвітньо відомої авторки бестселерів Елізабет Ґілберт, написаний 2000 року.

«Елізабет Ґілберт — не перша авторка, яка стверджує, що розумні жінки можуть багато чому навчити суворих чоловіків, та вона відстоює цю ідею надзвичайно потужно»

The New York Times Book Review

«Чудовий роман, що неодмінно вас розсмішить. Цією книжкою Ґілберт забезпечила собі довге літературне життя»

Denver Post

«Ґілберт створила прекрасну книжку — своєрідний довідник із ловлі омарів, романтичну комедію і роман виховання одночасно»

Amazon.com

«Написано мудро і смішно»

New York Times